

Pro každého člověka není lhostejno, čemu věří. Je to základní životní otázka. Ale co je to víra, co to značí věřit? Kdysi nikdo na to ani nepomyslel, že by nebylo možné věřit. Víra byla logickým důsledkem a součástí lidské existenci na této zemi. Jinak by tato existence neměla smysl. A lidé sice nebyli tak učení, neměli tolik jednotlivých vědomostí o všem možném jako dnes, ale měli větší vztah k realitě své existence, jejich poznání a vědomosti vytvářely homogenní celek, a víra všemu dávala společný základ a smysl. To platilo na jedné straně.

Všichni věřili, ale ne každý tomu samému. Vládl polyteizmus, věřilo se ve více božstev, přisuzovali se jim mnohé lidské vlastnosti, i neřesti, vládl spíše strach z božstev než úcta k nim a už vůbec ne láska.

Dnešní problém je v lidských dějinách něco nového, co tady nikdy nebylo: vůbec věřit, že existuje nějaká nadpřirozená síla, že existuje něco, co nás překračuje, co pouhým pragmatickým rozumem nedokážeme pochopit, ale celá naše bytost, jednota našeho rozumu, srdce i vůle – pokud nějakým umělým způsobem neztratily smysl pro Boha, například soustavnou protináboženskou výchovou, pomluvou Církve a věřících, jednostranným racionalismem – po tom touží, co není našemu duchu úplně neznámé. Jedním z nejpozoruhodnějších vlastností člověka je to, že se v něm nachází smysl pro Boha, že je mu vrozen, není mu zvenku naoktrojován, nanucen a velmi výrazně to můžeme pozorovat především u dětí. Dítě nemá problém s vírou. S vírou mají problém pak jen dospělí. Ale ta dětská víra je jemná a křehká rostlinka, která může být lehce poškozena nebo dokonce zničena zlým příkladem pohoršením nebo jen zanedbáváním jeho náboženské výchovy. Proto Ježíš říká, že kdo by pohoršil jednoho z jeho nejmenších, „tomu by bylo lépe, kdyby mu dali mlýnský kámen na krk a svrhli ho do moře, než aby svedl ke hříchu jednoho z těchto nejmenších.“ (Lk 17,2) Ano. Tady Ježíš poukazuje na velikou zodpovědnost za víru jiných. Víra není jen osobní věc, ale i společenská. Největším vítězstvím protináboženského a protikatolického postoje bylo přesvědčit věřící, že víra je jen osobní záležitostí a že nemá nic co říct společnosti, druhým lidem, že se do ní nesmí míchat. Největším omylem je přesvědčení některých rodičů, že nebudou své děti vychovávat v nějakém náboženství, ale že až když dospěje, si může prý vybrat. Ano. Je podstatné, aby se pro víru člověk rozhodoval svobodně a sám. Ale rozhodování se vždycky zakládá na tom, jestli to poznám. Někdo se může rozhodnout pro svého životního partnera nebo partnerku jen tehdy, když ji pozná, když s ní chodí a vzájemně se poznají. A i při výběru budoucího manžela nebo manželky už si dopředu klademe nějaká kritéria; kritéria vzdělanosti, rodinného původu, osobních vlastností, minulosti

Tedy **první** věcí je mít vůbec víru. Už to v dnešní době je problém; problém, který kdysi nebyl, a to také musíme vzít v úvahu, když přebíráme některé evangelizační postupy minulosti, kdy problém ateizmu nebyl akutní a nebyl rozšířený.

Ale není víra jako víra. To je **druhý** bod. Pohanská víra sloužila spíše člověku, neboli člověk si s ní sloužil k tomu, aby dosáhl to, po čem toužil, nebo aby se vyhnul něčemu nepříjemnému, zlému. Starozákonní a ještě víc novozákonní víra už vede člověka k tomu, aby konal to, co chce Bůh. Pokud Bůh byl chápán podle lidského vzoru, pokud mu byly přisuzovány vlastnosti člověka, jako například tomu bylo u řeckých bohů, tak tam to bylo přirozené, že se je člověk usiloval ovlivňovat. Ale pravý Bůh se postupně zjevoval jednomu vyvolenému národu jako ten který je, který jediný má bytí a všechno ostatní pochází od něj, tam ten národ postupně chápal, že ne Bůh má konat lidskou vůli, ale člověk má konat vůli Boha a jen tak může dojít ke spáse a být šťastný už i tady na zemi.

Ale **třetí** věc, na kterou nemají všichni stejný názor, je: Odkud a jak poznat Boží vůli. A tu začíná problém sahající až do dnešních dnů a rozdělující věřící nejen jiných náboženství ale i samotné křesťany, kteří se opírají o Bibli, kteří věří, že Ježíš je Boží Syn, kteří vyznávají Nejsvětější Trojici. Co je kritériem pro to, aby nauka byla ortodoxní, čili pravověrná, abychom skutečně pravdivě věřili, jak to Bůh zjevil a chce od nás, abychom tak žili. A pravá víra může být jen jedna, nemůže jich být víc. A kdo rozhodne, která z těchto vír je ta pravá? To je otázka, kterou si logicky musíme klást.

Ano, není víra jako víra. To si musíme uvědomit. Ale v dnešní době hrubého materialistického ateizmu i „nějaká“ víra je lepší než žádná víra, než bezvěrectví. Život není černobílý. Nemůžeme lidi automaticky podle vnějších znaků rozdělovat na dobré a špatné. Je mezi nimi velká rozmanitost a soudit je může definitivně jen Bůh. Pokud někdo žije, Bůh mu dává šanci a i my musíme mu dávat šanci, možnost se obrátit. Když ho jednou odsoudíme, když ho jednou zasadíme do nějaké jednoznačné kategorie, už s ním nemůžeme komunikovat. Lidé mohou komunikovat jenom, když jsou na stejné úrovni, když mají stejné možnosti: mohou jít napravo nebo nalevo. Na kříži oba lotři popraveni s Ježíšem měli stejnou možnost se obrátit: jeden se obrátil a druhý ne. To je svoboda lidské osoby a tuto svobodu Bůh respektuje, pokud je ještě člověk na světě, protože byl stvořen na jeho obraz a podobu. Kdyby do něj zasahoval, tak by už nebyl svobodný, už by nebyl na jeho obraz a svobodu (co je nemožné!). A tak, takovým způsobem se musíme dívat i my na každého člověka na této zemi, jako se dívá Bůh. On nám to přikazuje.

Pro nás katolíky je Boží vůli to, co říká Písmo, Církev, tradice, magisterium. Všechno je to shrnuto v Katechizmu katolické církve a ten by měl zevrubně poznat každý katolík. A této

skutečnosti se dotýká i dnešní svátek: pravé víry, cizím slovem ortodoxie (řecky). My máme vyznávat pravou víru. Ale k vyznávání pravé víry nerozlučně patří i její praxe, uskutečňování v životě, život podle této víry, tzv. **ortopraxe**. A ortopraxe posiluje, je základem stabilní víry. Zapojit do víry nejen rozum ale i srdce. Pak je to lehčí podle toho žít. Bůh rozumu má být současně i Bohem srdce, Bohem celého člověka.

Křesťanství k tomu, aby bylo pravé, musí vždycky obsahovat **paradox**, to znamená, že křesťan nepřipisuje váhu všemu, čemu obyčejně připisuje hodnotu svět, ale velmi často mu připisuje opačnou hodnotu. My, křesťané jsme povoláni věřit něčemu jinému, než čemu věří svět. Například, svět věří, že nejvyšší hodnotu je něco vlastnit, brát a křesťanství založené na Kristově kříži věří, že nejvyšší hodnotou je něco nechat, ztratit. V nadpřirozeném smyslu – a o ten jde v životě především – pravým ziskem je ztráta; ale ne jakákoli ztráta, ale ztráta dobrovolná a z lásky. Toto může pochopit jen věřící, kdo přijal milost, komu to zjevil Duch Svatý. Sám vlastním rozumem k tomu člověk někdy může dojít, a svými silami nikdy to nedokáže uskutečnit. Proto jsou potřebné modlitby, proto jsou potřebné svátosti a z nich vycházející milost. Bez nich by nemohli být nejen známí svatí jako Matka Tereza z Kalkaty nebo svatý Maximilán Kolbe, ale ani žádná matka nebo otec, který chce křesťansky vychovávat své děti, bez této milosti ani není schopen přijmout vše, co mu život přináší.

Papež Benedikt XVI: „Mluvím-li o víře, musím stále znovu myslet na onu nemocnou, která se uprostřed zástupu dostala k Ježíši, aby se jej dotkla a byla uzdravena. „Pán jí řekl: Kdo se mě to dotknul? Odpověděli mu: Vidíš přece, jak se na tebe lidé tlačí, a ptáš se, kdo se mě dotkl!“ (Mk 7,24-30). Pán však ví, že existuje dotyk povrchní, vnější, který skutečně není opravdovým setkáním s Ním. Existuje však způsob, jak se jej dotknout hluboce. A tato žena, se dotkla opravdu: **dotkla se nejenom rukou, nýbrž svým srdcem**. Obdržela tak Kristovu uzdravující sílu, dotkla se skutečně zevnitř, vírou. To je víra:

dotknout se Krista rukou víry

, srdcem, a tak přistoupit k síle Jeho života, k Pánově uzdravující síle.“

Prosme Pána, kterého se můžeme dotýkat živě dotýkat v eucharistii, abychom byli tímto dotykem znovuzrozeni, uzdraveni. Prosme, aby nás nenechal padnout, aby nás stále držel za ruku a tak nás střežil pro opravdový věčný život.